

вамъ по-добре отъ моето. Неговата бѣлина и животрѣп-
тащи мускули, покрити съ ясно-сини вени, които като
мрежа се разпростиратъ подъ нѣжната му кожа. Азъ не
се заблуждавамъ — желая го, тъй както земята желае
дъжда следъ дълга суша.

Това избухване на моята страсть не е отъ тоя мо-
ментъ, азъ искамъ да излъжа себе си. Тя не се роди
внезапно. Азъ кжпѣхъ тѣлото му, обвивахъ го въ чар-
шафи, когато огницата го обхващаше, разтривахъ го
день и нощъ и при всѣко допиране на ржката, ми до
неговото изнѣмощяло отъ огницата тѣло, усѣщахъ же-
гата да ме завладява. Азъ се опиянявахъ отъ дѣхтъ му
и ржцетѣ често оставаха неподвижни надъ неговата
грждъ и искахъ да разголя тѣлото си и да изтлѣя надъ
него.

Азъ седа до него и сѣкашъ чакамъ да загаснатъ
всички ламби и да впия устнитѣ си въ неговитѣ. Дру-
гитѣ болни отдавна вече спятъ. Часовникътъ въ кори-
дора бие единадесетъ. . .

— Сестро, сестро, сестро... тичайте, Вълко умира
— властно зашушна служителя отъ стая № 3 и азъ за-
бравихъ за своята страсть.

16 Априлъ.

Вълко умре. Изпратихъ го въ моргата и си лег-
нахъ къмъ единъ часа. Но можахъ да спя. Мжчи ме
страстьта, а знамъ, невъзможно е да го имамъ. Той ще
ме отблъсне. . . Мжча се да забравя себе си и почвамъ
да си създавамъ повече работа. Обикалямъ отъ стая въ
стая, заставамъ самарянкитѣ да почистятъ болничнитѣ
масички, отивамъ следъ това въ операционната и поч-
вамъ превръзки съ помощта на Мими и така чакъ до
единъ часа. Следъ обѣдъ изпратихъ Власи въ Хирурги-
ческата болница да му направятъ операция. Той се сбо-
гува съ всички и имъ обещава, че щомъ му отрежатъ
слѣпото черво ще направи шкембе чорба и ще ги по-
кани на пиръ.

Край № 6 въ стая 16 минахъ два пжти, но се
държа като недокосната отъ нѣкакво желание къмъ
него. Той днесъ самъ ходи да направи баня и самъ си